

SİS VE GECE

Ahmet Ümit 1960'ta Gaziantep'te doğdu. Marmara Üniversitesi Kamu Yönetimi Bölümü'nü bitirdi. 1985-1986 yıllarında, Moskova'da Sosyal Bilimler Akademisi'nde siyaset eğitimi gördü. İlk kitabı 1989'da yayımlanan *Sokağın Zulası* adlı şiir kitabıdır. 1992'de ilk öykü kitabı *Çıplak Ayaklı Gece* yayımlandı. Bunu 1994'te *Bir Ses Böler Geceyi*, 1999'da *Agatba'nın Anabtarı*, 2002'de *Şeytan Ayrıntıda Gizlidir* adlı polisiye öykü kitapları izledi. 1995'te hem çocuklara hem de büyüklere yönelik *Masal Masal İçinde* ve 2008'de yayımlanan *Olmayan Ülke* ile farklı bir tarz denedi. 1996'da yazdığı ilk roman *Sis ve Gece*, polisiye edebiyatta bir başyapıt olarak değerlendirildi. Bu romanın ardından 1998'de *Kar Kokusu*, 2000'de *Patasana*, 2002'de *Kukla* yayımlandı. Bu kitapları, *Ninatta'nın Bileziği*, *İnsan Rubunun Haritası*, *Aşk Köpekliktir*, *Beyoğlu Rapsodisi*, *Kavim*, *Bab-ı Esrar*, *İstanbul Hatırası*, *Sultan Öldürmek*, *Beyoğlu'nun En Güzel Abisi*, *Elveda Güzel Vatanım*, *Kırlangıç Çiğliği* ve *Aşkımız Eski Bir Roman* adlı kitapları izledi. Ahmet Ümit'in İsmail Gülgeç'le *Başkomser Nevzat Çiçekçinin Ölümü* ve *Başkomser Nevzat Tapınak Fabişeleri*, Aptülika (Abdülkadir Elçioğlu) ile *Başkomser Nevzat Davulcu Davut'u Kim Öldürdü* ve Bartu Bölükbaşı'yla hazırladıkları *Elveda Güzel Vatanım* adlı çizgi romanları yayımlanmıştır. Eserleri 27 farklı dilde yayımlanan yazar uluslararası bir okur kitlesine ulaşmıştır.

Ahmet Ümit sosyal medya hesapları:

www.twitter.com/baskomsernevezat

www.instagram.com/baskomsernevezat

www.facebook.com/yazarahmetumit

www.youtube.com/ahmetumityazar

Ahmet Ümit'in
YKY'deki kitapları:

- Aşkımız Eski Bir Roman (2019)
Kırlangıç Çılgılığı (2019)
Sokağın Zulası (2019)
Masal Masal İçinde (2019)
Kavim (2019)
İstanbul Hatırası (2019)
Sis ve Gece (2019)
Patasana (2019)
Bab-1 Esrar (2019)

AHMET ÜMİT

Sis ve Gece

Roman



YAPI KREDİ YAYINLARI

Yapı Kredi Yayınları - 5475
Edebiyat - 1567

Sis ve Gece / Ahmet Ümit

Kitap editörü: **Kerem Oğuz Evrandır**
Düzeltili: **Devrim Çakır**

Kapak tasarımı: **Davut Yücel**
Grafik uygulama: **İlknur Efe**

Baskı: Mega Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.
Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1 Baha İş Merkezi
A Blok Kat: 2 34310 Haramidere / İstanbul
Telefon: (0 212) 412 17 00
Sertifika No: 44452

1. baskı: Cem Yayınevi, 1996
YKY'de 1. baskı: İstanbul, Ekim 2019
ISBN 978-975-08-4595-6

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş., 2019
Sertifika No: 44719

Bütün yayın hakları saklıdır.
Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
İstiklal Caddesi No: 161 Beyoğlu 34433 İstanbul
Telefon: (0 212) 252 47 00 Faks: (0 212) 293 07 23
<http://www.ykykultur.com.tr>
e-posta: ykykultur@ykykultur.com.tr
[facebook.com/YapıKrediKulturSanatYayincilik](https://www.facebook.com/YapıKrediKulturSanatYayincilik)
twitter.com/YKYHaber
[instagram.com/yapikrediyayinlari](https://www.instagram.com/yapikrediyayinlari)

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık
PEN International Publishers Circle üyesidir.

Enver Kurt'un anısına...

Birinci Bölüm

Buraya nereden, nasıl geldim, bilmiyorum! Camları kalın bir toz tabakasıyla kaplanmış, pencere pervazları kararıp içten içe çürümüş, yaşlı duvarları koyu yeşil yosunlarla örtülmüş ve kanatlı demir kapısı sanki sonsuza kadar kapanmış gibi duran bu konağın önünde amaçsızca dolaşırken buldum kendimi... Bakımsız bir mezarlığı andıran bu büyük bahçede, görkemi ürkütücü bir kalıntıya dönüşmüş bu zavallı binanın önünde ne işim var, anlayamıyorum. Zorlamalarıma karşın belleğim geçmişe kapı aralamıyor. Belli belirsiz şekiller kıpırdanmıyor değil ama görüntüler netleşmiyor. Zaman sanki yaşadıklarımı eritip birbirine karıştırmış; ağır ağır içine gömüldüğüm bu tuhaf bulamacı çözemiyorum. Nasıl çözeceğimi de bilmiyorum. Tıpkı bozkırın ortasında güneşin, yağmurun insafına terk edilen bu kasvetli konağın öyküsünü bilmediğim gibi.

Mimariden hiç anlamam ama uzun kuleleri, soğuk duvarları ve küçük pencereleriyle bu yapının bizim konaklara hiç mi hiç benzemediğini rahatlıkla söyleyebilirim. Almanya'da gördüğüm şatoları andırıyor. Şimdi Mine olsaydı, "Şu kuleler tipik ortaçağ tarzında, pencereler Alman Rönesansı'nın etkisinde" diye başlamıştı.

Mine! Evet, Mine'yi arıyordum. Beş gündür yoktu. Evine gittim. Beş gündür kimse ondan haber alamamıştı. Ama bu işte bir yanlışlık yok mu? Kaybolan Mine'ye,

benim bu ıssız kırım ortasında, bu hayalet konağın önünde ne işim var?

Bakışlarımı konağa çeviriyorum. Görenlerde korku ve ürperti uyandıracak bu bina bana hüznün veriyor. Onu daha önce hiç görmemiş olmama karşın aramızda çözümlenemediğim bir bağın varlığını hissediyorum. Bahçedeki çürümüş yapraklara basarak binanın kapısına doğru yürüyorum. Kanatlı demir kapının üstünde, yer yer çatlamış mermer alındaki kabartma dikkatimi çekiyor. Kabartmada ilk seçtiğim bir yıldız oluyor. Yıldızın hemen altında, namluva benzer bir başka şekil var, bunun bir tabanca olduğunu anlamakta gecikmiyorum. Tabanca kabzasının altına bir de yarım ay oyulmuş. En yukarıda yıldız, altında bir tabanca ve kabzasının hemen ucunda bir yarım ay. Bu amblemi bir yerlerden hatırlıyorum ama çıkaramıyorum.

Kapıya yaklaşıyorum. Üstünde paslı bir asma kilit var. Kilidi çekiştiriyorum, bana mısın demiyor. Eski püskü görüntüsüne karşın oldukça sağlam. Kilidi bırakıp kapıyı itiyorum. Demir kanatları toz içinde, sanki yıllardır el değmemiş. Yerinden kıpırdamıyor bile. Ellerime koyu sarı zerrecikler bulaşıyor. Vazgeçmiyorum. İki elimle vuruyorum kapıya. İçeriden ses seda gelmiyor. Daha güçlü vuruyorum. Ellerimi acıtırcasına, tuhaf, canım yanmıyor, sadece terliyorum. Üstelik yalnızca sağ tarafım terliyor. Kapıyı çalmayı sürdürüyorum, kimse bana yanıt vermiyor ama terim durmadan akıyor. Tenimden akan sıcaklığı hissedebiliyorum. Neden yalnızca sağ omzum ve karnım terliyor? Anlayamıyorum. Anlamadıkça da korkmaya başlıyorum. Geçmişimden, aklımdan, bedenimden, bu eski konaktan korkuyorum.

Korkmamalıyım, diyorum. Nasıl olsa birileri gelip bulur, teşkilat yalnız bırakmaz beni buralarda. Herkes unutsa bile Yıldırım unutmaz. Yıldırım! Yıldırım ölmedi mi?

Terliyorum. Omzumdan, karnımdan ılık damlacıklar boşalıyor. Gömleğimin ağırlaştığını, pantolonumun ıslanmaya başladığını hissediyorum. Terim gitgide koyulaşiyor.

Bir zil sesi çalınıyor kulağıma. Önce kurumuş ağaç dallarında gezinen rüzgârın sesi sanıyorum, ikinci kez çalınca telefon zili olduğunu anlıyorum. Dönüp eski konağa bakıyorum. Kapalı bir kutu gibi sır vermiyor. Zil yeniden çalıyor; bu defa ısrarlı. Telefonu bulmalıyım. Telaşla yeniden kapıya koşuyorum. Mutlaka Yıldırım arıyordur. Sonunda buldu izimi. Kapıyı zorlamaya başlıyorum, itiyorum, omuzluyorum ama o kadar sağlam ki yine kıpırdatmıyorum. Zil yine çalıyor. Dikkatle dinliyorum, ses sanki konağın arkasından geliyor. O yöne koşuyorum. Köşeyi döner dönmez sokaklarda görmeye alışık olduğumuz türden bir telefon kulübesi dikiliyor karşıma. Telefon susmadan açmalıyım. Hızla dalıyorum kulübeye. Zili yarıda kesip almacı kaldırıyorum.

“Alo?”

Karşıda ses yok.

“Alo?” Bedenimi ateş basıyor. Terliyorum. “Alo?”

Soğuk bir ses geliyor karşıdan:

“Yıldırım Binbaşı’yı vurdular. Evinin yakınlarında...”

Bir şeyler sormak istiyorum. Ağzımın içi kuruyor, dudaklarımı saran ince derinin gerildiğini, yer yer çatladığını hissediyorum. Dilimle dudaklarımı yalamaya çalışıyorum. Dilim ölmek üzere olan bir kertenkele gibi kıvranıyor ağzımın içinde. Karşıdaki ses, sorumu beklemeden kapatıyor. Elimde telefonun almacı, öylece kalakalıyorum. Telefonun almacından kırmızı çamur renginde bir sıvı süzülüyor, kordonu aşarak ankesöre kadar ulaşıyor. Bakıyorum, bu benim terim. Kulübede biraz daha kalırsam bu ter beni boğacak.

Kulübeden çıkar çıkmaz bir kalabalık beliriyor karşımda. Bu bir cenaze töreni. Herkes siyahlar giyinmiş. Sanırım resmi bir tören. Vakur bir matem havası içinde ağır adımlarla yaklaşıyorlar. Törene katılanların çoğu erkek; yalnızca tabutun önünde bir kadın var. Kucağında yağlıboya bir tablo taşıyor; ölenin resmi olmalı. Kadın saçlarını siyah başörtüsünün altına gizlemiş. Yaklaşınca tanıyorum:

Gülseren, Yıldırım'ın karısı. Utanıyorum. Nedenini bilmeden, bir çocuk gibi eziliyorum. Gülseren gelip karşımda duruyor. Başımı öne eğiyorum.

“Hani onu yalnız bırakmayacaktınız?” diyor. “O size güvenirdi.” Sesinde ne öfke ne hüznün var, mekanik bir tonla konuşuyor.

Ne söyleyeceğimi bilemiyorum, bir-iki adım geriliyorum sadece. O iki adım daha yaklaşıyor. Yaklaşınca geriye doğru birkaç adım daha atıyorum. Attığım her adıma karşılık o da bir adım atıyor. Tedirgin oluyorum. Ne yapmak istiyor bu kadın? Başımı kaldırıyorum. Yargılayan, suçlayan, sen bir korkaksın, diyen bakışlar bekliyorum. Oysa, Gülseren ifadesiz bir yüzle dikiliyor önümde. Beni görmüyor bile, gözleri bedenimi delip, uzaklarda bir noktaya takılıp kalıyor. Normal bir insanın bakışları değil bunlar. Belki yardım ederler umuduyla kalabalığa bakıyorum. Ama onların bakışları da tıpkı Gülseren'inkiler gibi... Korkuyorum. Bir an önce buradan kaçmak, bu tuhaf insanlardan uzaklaşmak istiyorum. Dönüp koşmaya hazırlanırken ayaklarım birbirine dolaşıyor, yüzükoyun yere kapaklanıyorum. Hızla kalabalığa dönüyorum. Gülseren'le kalabalık üstüme geliyor. Doğrulacak vaktim yok. Bir şeyler yapmalıyım, yoksa beni çiğneyecekler. Tabancama uzanıyorum. Hareket edince kalabalık daha da hızlanıyor. Elim kılıfa değişiyor ama silahım yerinde yok. Yaklaşıyorlar, Gülseren'in kucağındaki resimle aramızda bir metre ya var ya yok...

Resimdeki adamı tanıyacak gibi oluyorum ama yaklaştıkça boyalar uçmaya, fırça darbeleri yok olmaya başlıyor. Çıldırıldığımı düşünüyorum. Başımı kaldırıp son bir umutla Gülseren'e bakıyorum. Gözleri hep aynı noktada, yüzünde bir tek kıpırtı bile yok; peşindeki kalabalıkla ağır ağır yaklaşıyor. “Durun!” diye bağırarak, yaptıklarının yanlış olduğunu söylemek istiyorum ama ağzımı açamıyorum. Şaşkınlım, çenem, dudaklarım, dilim sanki artık beni dinlemiyor. Tüm zorlamama karşın bir “ah” sözcüğü bile çık-

mıyor ağzımdan. Korkuyorum. Korktukça terlemem daha da artıyor. Omzumdan, karnımdan durmadan ter boşalıyor. Resim hızla yaklaşıyor, neredeyse yüzüme çarpacak, başımı yana çevirerek yere kapanıyorum. Yüzüm toprağa gömülü, korkuyla çiğnenmeyi, belki de linç edilmeyi bekliyorum. Kalbim ileri giden bozuk bir saat gibi hızla atmaya başlıyor. Terimin toprağa damladığını duyuyorum. Ter damlalarının toprağa düştüklerinde çıkardığı ses kalbimin vuruşunu bastırıyor. Kalktığım yerde çamurlu bir iz kalacak diye düşünüyorum. Ama saniyeler geçiyor, kimse beni çiğnemiyor, bir tek tekme vuruşu bile gelmiyor. Tedirginlik içinde beklemeyi sürdürüyorum. Hiçbir değişiklik yok. Başucumda, ürkütücü bakışlarıyla, ölüm sessizliği içinde dikiliyor olmalı, diye düşünüyorum. Beklemekten bıkip ürke korka başımı kaldırıyorum. Tuhaf, kimse yok. Şaşkınlıkla etrafı kolaçan ediyorum. Hayır yok, hiç kimse yok. Gitmişler. “Gerçekten de gitmişler” diye sevinçle mırıldanıyorum. Bu kadar insan bir anda nereye kaybolabilir? Önce ellerimin, sonra dizlerimin üstünde doğrulurken Gülseren’in taşıdığı resmi görüyorum. Tam karşımda, neredeyse yıkılmak üzere olan yaşlı bir çınarın altında, yepyeni bir şövalenin üstünde duruyor. Onu burada bıraktılar demek. Belki de bu bir işaret, bana bir şey söylemek istiyorlar. Dikkatle resme bakıyorum. Galiba toprağa uzanmış bir adam var. Uzaktan iyi seçemiyorum. Resme yürüyorum. Bu defa boyalar uçmuyor. Adamı artık çok net görebiliyorum, iki eliyle karnını tutmuş, yerde kıvranıyor. Parmaklarının arasından kırmızı bir pınar kaynıyor, omzundan sağ koluna yayılan koyu bir leke var. Yaralı olmalı. Yüzü kasılmış, alnında boncuk boncuk ter damlaları; öyle belirgin ki sanki sahici gibi. Parmaklarının arasından taşan kırmızılık, resmi ince bir şerit halinde boydan boya geçiyor. Adama bir yerlerden aşınayım. Neredeyse tanıyacağım...